

Перелічені прийоми тестування дозволяють моделювати мовленнєву поведінку тестованого під час тестування в різних видах мовленнєвої діяльності.

До засобів тестового контролю ми відносимо власне тести у друкованій версії, звукозапис тестових матеріалів, спеціальні бланки для фіксування відповідей тестованих, методи оцінки результатів виконання даного тесту.

Список використаних джерел

1. Дюканова Н.М. Проблеми застосування тестів під час вивчення іноземної мови // Нові технології навчання: Наук.-метод. зб. / Кол. авт. - К.: Інститут інноваційних технологій і змісту освіти, 2007. - Вип. 46. - С. 26-31.
2. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах: Підручник. Вид. 2-е, випр. і перероб./ Кол. авторів під керівн. С. Ю. Ніколаєвої. - К.: Ленвіт, 2002. - 328 с.

Шемякіна Н. В.,

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ*

ЛІНГВІСТИЧНИЙ ТА МЕТОДИЧНИЙ АСПЕКТИ НАВЧАННЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ ЮРИДИЧНОЇ ЛЕКСИКИ

Іншомовна підготовка майбутніх фахівців із права передбачає комплексне оволодіння професійними і лінгвістичними вміннями та навичками, використання іноземної мови як основи для набуття фахової компетенції, а також спрямованість її змісту на окрему професійну галузь.

Професійна комунікація фахівців у будь-якій галузі неможлива без оволодіння її спеціальною термінологією, у тому числі і іноземною. Одним із ключових завдань навчання іноземної мови майбутніх юристів є розвиток лексичних навичок, тобто оволодіння професійними лексичними одиницями, правовою термінологією, знаннями способу їх сполучуваності та її вживання у різних контекстах.

Французька юридична термінологія є досить різноманітною і може бути класифікована на декілька видів :

1. В залежності від галузі знань, всі терміни в правничій діяльності поділяються на три групи: 1) загальнонавчальні терміни – терміни, які вживаються в повсякденному значенні, наприклад: «*affaire f*», «*document m*»;

2) спеціально-юридичні терміни – терміни, яким притаманний особливий правовий зміст, наприклад: «*assigné m*», «*prescription f pénale*»; 3) спеціально-технічні – терміни, які відображають галузь спеціальних знань – техніки, економіки, медицини, наприклад: «*produits m pl*», «*dépôt m*», «*infirmités f pl*».

2. В залежності від приналежності до галузі громадського чи приватного права: на терміни публічного права («*structure f étatique*», «*capacité f civique*») і терміни приватного права («*intérêt de retard*», «*dette f*»).

3. В залежності від сфери розповсюдження: на загальноправові («*loi f*», «*règle f*»); міжгалузеві і галузеві, які функціонують у декількох галузях права: «*garantie f bancaire*» (цивільне і фінансове право), «*infraction f*», «*reine f*», «*sanction f*» (кримінальне і адміністративне право).

Слід зазначити, що межі, які відділяють правову мову від загальноживаної і від інших спеціальних мов, критерії, що дозволяють однозначно кваліфікувати той чи інший термін або вираз як юридичний, залишається предметом дискусії серед фахівців і навряд чи можуть бути встановленими. У більшості випадків між синонімічними правовими термінами в українській і французькій мовах відсутній прямий лінгвістичний зв'язок, і в цьому випадку переклад тексту повинен здійснюватися з опорою на смислове навантаження того чи іншого поняття. Необхідно звернути увагу на те, що при перекладі тексту з французької мови, важливо навчити здобувачів вищої освіти не лише правильно оперувати юридичною лексикою та коректно використовувати термінологію, але й пояснити особливості французької правової системи.

Знання про природу і сутність терміна, а також його властивості та особливості функціонування дозволять тим, хто навчається, оперувати термінами, здійснюючи самостійне читання і переклад автентичної літератури за фахом, що, у свою чергу, сприятиме закріпленню професійних та лінгвістичних знань та умінь. Можна погодитись з концепцією, «що навчання професійно-орієнтованої іншомовної лексики студентів немовних спеціальностей буде більш ефективним, якщо: в основу цього навчання буде покладено макрометод, що поєднує в собі елементи комунікативного, когнітивного і інтерактивного методів; якщо навчання буде засновано на принципах наочності, міжпредметної інтеграції, свідомості, концентризму, поетапності формування лексичних навичок і умінь в різних видах мовленнєвої діяльності, диференційованого підходу в залежності від мети засвоєння лексики, компаративності лексичних одиниць в контексті культури» [1, с.5].

Традиційно, розвиток лексичних навичок включає декілька етапів: ознайомлення з лексичною одиницею (звукове, графічне, семантичне), закріплення і тренування лексичної одиниці в мовленні. На останньому етапі

здійснюється основний обсяг роботи по практичному оволодінню лексичними одиницями. Підкреслюючи важливе значення введення нових лексичних одиниць у контексті, не можна недооцінювати, а тим більш, ігнорувати роботу над ізольованим терміном. Це дозволяє глибше розкрити основні характеристики лексичної одиниці: фонетичну, семантичну, граматичну; синонімію, антонімію, омонімію.

У навчанні професійної термінології важливо пам'ятати, що: з метою створення міцних мовленнєвих зв'язків в усному мовленні необхідно в першу чергу мовленнєве або умовно-мовленнєве тренування нових слів та виразів шляхом поєднання нової лексики з раніше вивченою; професійна лексика повинна засвоюватися на знайомому граматичному матеріалі. Ці методичні принципи висувають певні вимоги до повторюваності професійної термінології у навчальних текстах, у послідовності її вивчення. Критеріями відбору текстового матеріалу, як основної одиниці навчання, мають бути: професійна спрямованість, автентичність, актуальність, інформативність, мовна доступність та культурологічна насиченість.

Список використаних джерел

1. Вепрева Т. Б. Обучение профессионально-ориентированной иноязычной лексике студентов неязыковых специальностей на основе интегрированного курса : диссертация ... кандидата педагогических наук : 13.00.02 / Вепрева Татьяна Борисовна; – Санкт-Петербург, 2012. – 182 с.
2. Леоненко Н. Т. Законодательная техника : учеб. пособие / Н. Т. Леоненко ; РАНХиГС, Сиб. ин-т упр. – Новосибирск : Изд-во СибАГС, 2015. – 276 с.